

AMICULU FAMILIEI.

Apare in 1 (13) si 15 (27) a fie-carei lune.
Pretulu de preanumeratiune pre unu anu e 5 fl., pe unu semestru 2 fl. 50 ceneci, pentru Romani'a si Tierile latine
pre unu anu 13 franci — lei noi, pre unu semestru 7 franci — lei noi.

Doi nefericiti.

(Novela originala.)

In anulu domnului 1864 ajunsei si eu in *Post'a capital'a tiercii*, si nepotendu dobandi nici unu stipendiu, pentru de-a me ajuta intru continuarea studialoru m'amu aplicatu la Esactoratulul statului, ca practicantu. Mi propusese-mi inse ca indata ce va veni apa si pe mor'a mea seca, me voiu lasa de esactoria si 'mi voiu realisa dorinti'a de a deveni alinatoriu suferintialoru omenimei patimande — adeca medicu. Ap'a inse nici-decum nu-si afla calea la mor'a mea si eu remaseiu la esactoria. — In tomn'a anului 1864 dara 'mi petreceam vieti'a in Pest'a, ca omulu celu seracu intru-o cetate avuta. Seracu dicitu? Nu dicitu bine. Atunci eram bogatu, ca-ci aveam anim'a junelui neespertu in lume, care crede in bine si nu scie de reu; aveam inaintea mea unu venitoriu depinsu cu cele mai frumoase colori ale ilusiunei; aveam o anima plina de sperantia si de incredere in generositatea si dreptatea omenilor. Si unde suntu tote acestea acum, dupa siesespre-diece ani trecuti? Au pieritu aproape tote si eu amu remasu seracu, desamagitu.

In ser'a dilei de prim'a Novembre 'mi propusese-mi a merge si eu in cemetierulu numitu „Kerepes,” ca se vedu illuminatiunea mortiloru.

N'aveam trebuinta se intrebu ca incatrau e acelu cemetieru si pre unde aur se mergu la clu, ca-ci multimea, ce se indesuia intr'o singura direptiune, 'mi areta calea, ba de diumetate me si ducea eu sene-si chiar' si preste voi'a mea. — Ajunsu in cemetieru statuii uimitu la aspectulu miriadelor de flacare de diferite colori, ce acoperiau unu spatiu inmensu de nasipu. Ori-catu eram inse de surprinsu de aspectulu maretiu, nu avuii tempu de a me adenci in contemplari, ca-ci mass'a poporatiunei, care, pare-ca a lasatu gola urbea Pestei si s'a coadunatu tota aici, me descepta iute si incepu a me duce cu sine alungulu muriloru in direptiunea stenga. Me concrediiu torintelui, care me lua cu sine pre la monumintele maretie de langa muri. Aici fiecare monumentu era de marmure seu de bronsu, cioplitu ori turnatu cu o maiestria, care va fi fostu platitu cu mii de floreni. Illuminatiunea era ingrijiata mai numai de servitori cu livree. Mormintele erau incungiurate de dame si barbati din societatea mai inalta. — Eram in cuartirulu aristocraticu, in „Saint-Germain-ulu” urbei mortii. — Ce sioda creatura e omulu! Nici in morte nu vrea se fia asemenea de-apropelui seu. — Aici vedi monuminte

maretie, colo catra fundulu acestui spatiu estinsu nesce cruciulitie de-abia vidibile; aici cripte maretie impodobite cu tóta artea architecturei, colo coline de nasipu pucinu redicate; aici faclii si lampióne de diferite colori cu sutele respândescu o lumina feerica, colo de abia lieurescu dóue-trei luminitie de céra ori de seu. — In un'a privintia inse semenáu cuarterele bogatiloru cu ale seraciloru; — si la aceste si la acele plângeau rudeniile amaru. — Dorerea animei este dar' comuna tuturoru ómeniloru. Natur'a-si pretinde drepturile sale dela ori-ce anima omenésca, bata ace'a sub panura ori sub purpura. Si ast'a e bine asia. De s'ar' poté subtrage cei bogati si puternici dela dorerile omenesci, nu si-aru aduce aminte de cei seraci nici asia de puçinu, precum 'si aducu acuma, supusi fiendu si ei tuturoru slabitiuniloru omenesci.

Cea mai mare parte a multímei eráu simpli spectatori; veniáu, mergeau conversându si ridiëndu, cá intr'unu tergu. Cându si cându se opriáu si admiráu câte unu monumentu séu illuminatiune mai frumósa. — Omulu 'si face petrecere si din durerea semenului seu.

Acum 'mi lovescu urechiale mele acorduri din unu cântecu strainu. Tenerimea magiara dela universitatea pestana depune tributulu de recunoscintia la mormentulu óre-carui celebru repausatu alu Natiunei magiare.

La aceste accorduri respundu altele dureróse si amare din pieptulu meu. Óre barbatiloru mari ai Natiunei române, cari au vietuitu si moritu pentru ea, cându si cine dovedesce atare recunoscintia? — Aprópe nimene. — Cei mai multi jacu in locuri necunoscute de nimene séu numai de puçini. Pe mormintele loru pascu vite. Natiunea nu li-a redicatu monuminte, ba nici o cruciulitia simpla nu insémna locul unde repauséza dupa atâte lupte crâncene si suferintie amare pentru natiunea nemultiamitória. Unu gardu de nuiele, care se scutésc de profanare aceste scumpe morminte, nu e multu, dar' la multe nici acest'a nu se afla. — Natiunile au datin'a rea, de a-si onorá barbatii mari numai dupa mórte. A mea n'are cu ce i onorá in viétia si uitá de ei dupa mórte.

Din acést'a contemplare durerósa me desceptà

o voce cunoscuta si o mâna, ce 'mi atinsè cu delicatetia umerulu.

— „Buna sér'a, frate Gavri! — Me intorseiu si vediuu inaintea mea pe compatriotulu meu Petru Carpinénu, care erá juristu in cursulu alu patrule.

— „Se aibi bine, bade Petre!“ — îi respunseiu eu plinu de bucuria, cà amu datu in acésta cetate straina de unu sufletu de omu, care nu-mi erá strainu. — „Da ce cugete grele te coplesirà mai inainte, de stái cá esítu din pamentu si eu capulu plecatu pre peptu?“ me intrebà compatriotulu meu.

— „Multe de tóte, bade Petre, — dar' la sàmu-le acestea, déca mi te-a adusu Domnedieu in cale!“ — îi respunseiu eu.

— „Bine dici, — asia si fa. Nu se cade, cá noi tenerii sè amblamu cu capulu plinu de cugete posomorite, cându inaintea si inapoi'a, in drépt'a si in stêng'a nóstra se intoreu damele cele mai frumóse. Ochii tí se stelescu de atát'a frumsetia. — Ce e dreptu, ca unu locu cá si acest'a e acomodat, sè ne faca a cugetá mai seriosu asupr'a vanitatiloru lumesci si a vietiei trecatória. — Dara ce se te faci? — Nu poti cugetá la mórte, cându atát'a si mai alesu atâtea fiintie dragalacie 'ti stau inainte si te facu a sêmtí, ca nici tu nu esti mortu. Nu poti cugetá la nimicire, cându esti teneru, ai o viétia lunga, si probabilu fericita, inaintea ta. Nu poti cugetá la doreri, cându pe totu pasiulu tí se îmbia placeri. — Cugete draculu seriosu la mórte cu dóue-dieci si cinc de ani.“

— „Bine dici si esti fericitu, déca poti face asia, precum dici!“ — fu respunsulu meu la observatiunile prietinelui.

— Déca dici bine, aid' cu mine, sè-ti aretu câte-un'a-alta si se conversamu preâmbându-ne; nu te pune éra pe cugete!“ — dise ortaculu meu, luându-me in drépt'a de-a lungulu muriloru.

Petru Carpinénu erá unu june din Cetatea-de-pétra, care pierdiëndu-si parintii inca pe cându invetiá la scólele normale din Bai'a-mare, fú ajutoratu, fiindu-ca dá dovedi de minte fórte agera, a-si continuá studiale de unii domni posesori din Cetatea-de-pétra. Absolvindu studiale gimnasiale cu ajutoriulu posesoriloru generosi, densulu mersé la Pest'a a studiá drepturile, unde se sustienù

parte cu colecte facute in districtulu Cetatei-de-pétra, parte prin condituini. Densulu studiându n'a trecutu prin mai puține necasuri si n'a suferitu mai puținu de neajunsuri decâtu alti bieti teneri români seraci, — dara pe Petru nu se vedeáu urmele suferintieloru si neajunsurilor. Erá mare, tare, frumosu, bine-nutritu, imbracatu cá unu domnisoru aristocratu si donatu dela natura cu unu umoru, care valorá unu dominiu. Lui nici ca-i pasá de necasurile lumei. Cându erá la punga, spesá cá unu milionariu; cându pung'a erá góla, aveáu pretinú lui câte un'a plina. Densulu erá o raritate de copilu vialu si se bucurá de iubirea generala a tenerimei studióse si a tuturor acelor'a, cu cari avea séu a avutu cându-va atingere. — Numai eroitorii si pantofarii, dar' si dintre acesti'a numai unii, i eráu, cam dujmani. Gurile rele diceau, cá între densulu si acesti'a eráu óre-cari diferintie, pe cari nici o conferintia européna nu le-ar' fi potutu aplaná. Sum convinsu, — încátu cumoseám pe Petru, — cá vin'a n'a fostu pe partea lui. — Elu, cu anim'a lui cea buna, de buna séma a fostu aplecatu a face concesiuini câtu de largi spre aplanarea definitiva a acestoru diferintie. A buna séma ceialalti nu voiáu sè scie de pace. — Fia fostu inse ori care cauza prolongarei acestoru diferintie, — pe Petru nu-lu afficiá nici acést'a inimicétia, singura in tóta lumea. Umorulu lui celu bunu si l'au pastratu in tóte impregiurarile vietiei si si-lu pastréza si astadi.

Ne luaramu dar' cu Carpinénu a lungulu muriloru, facându-ne cale printre multínea indesuita. Petru mergea cu o sigurantia admirata de mine, — dar' cánu pocita pentru cei ce i-i stáu in cale. Nu cautá nici in drépt'a nici in sténg'a, ci mergeá oblu, cá unu omu, care are totu dreptulu de a usá de libertatea sa si a merge in câtráu i place. Eu de abia i-i poteám urmá. Puținu consciu de drepturile mele si respectuosu, cum se cade a fi unui teneru seracu, față de atátia domni si dame mari, eu me siliámu din respoteri, se încungiuru șlepurile damelorú; facându inse acést'a in desetulu celu mare calcámu pre peciórele cutarui domnu. — Spariatu si rusinat de neístetímea mea, dám repede in laturi, dar' atunci opriámu pe cutare dama in mișcare

calcându-i pe șlepu. Nenorocirile acestea me aduceáu in si mai mare confusiune si incurcatura. Pe Carpinénu 'lu perdíu dinaintea ochiloru, in decursulu lupteloru mele. — dar' nu preste multu 'lu vedíu éراسi, stându si cautându dupa mine. In fine asudatu prin încordarea tuturoru poteriloru mele ajunsein la densulu.

Petru 'mi comandá se mergu numai strinsu dupa elu, ca va face elu cale. Me acomodá-i comandai si intru-adeveru de ací in colo lucrulu merse de minune bine. — Ajunseramu in fine la unu locu, unde poteámu respirá mai liberu. — Carpinénu me luá de bratiu si incepú a-mi dá svaturi: cum e de traitu in lumea ast'a mare, cum 'si póte omulu câscigá cele trebuintióse in casu de perplesitate; apoi 'mi vorbí de petrecre-rile tenerimei, de cei-ce ducu roluri mai insemnate in acestea de amicii si cumoscutii lui. — de casele si familiare, la cari are elu intrare si alte multe. Eu nu poteámu destulu ascultá, ér' Petru nu se obosiá a-mi povestí. Se vedea, ca e in elementulu seu. — Conversându astféliu ajunseramu departe de normintele aristocratiloru. Erám la locul de repausu éternu a simpliloru muritoru, unde numai ici-colea se mai vedeáu ómeni adunati. Preamblatorii de distractiune remasera de parte de noi, — aici lumin'a erá slaba, abia licurinda, totulu erá tristu si posomoritu. — Nu ne întépiná decâtu ici-colea câte unu trecatoriu. Acesti'a nu eráu de acei'a, cari se distragu, — se vedea despre faci'a loru. Noi ne urmámu calea, fara tiénta, totu conversându, — cându de odata audu inapoia róstra nasipulu sunându sub nisce pasi rapedi si usiori. Me intoreu in dreptu si vedu o dama tenera cu o cununa din cele mai frumóse flori víi a-mâna apropiându-se rapede de noi. In apropiare eráu aprinse pre unu momentu mai multe luminitie de céra, si la lucórea loru potui bine observá statur'a si fisionomi'a damei. Ea potea se aiba 20—21 ani si erá de o statura mai inalta, decâtu mediulocia. — avea, in cátu se potoa observá din vestmintele-i largi, o talia svelta si delicata si prelânga ace'a tóta elasticitatea si rotundi'a teneretiei. Fisionomi'a ei erá un'a dintre acelea, cari le vede omulu odata, cá se nu le mai uite nici odata. O frumsetia rara erá dam'a acést'a tenera. — dar' totu-odata si durerea si desperatiunea incorporata. Ochii ei

minunati negri, pentru cari te-ai fi datu mortii cu placere, eráu cá inghiatiati. Nu priviáu nici in drépt'a nici in stèng'a, ci mortisiu numai inaintea in direptiune in care inaintá ea. — par' ca urmariáu un'a fantoma, de care nu se potu despartí. Busele pline si rosie a guritiei ei delicate eráu dorerosu contrase. Si ventulu, care 'lu facù vestmentulu ei, trecându pre lânga mene, mi se pareá ghiatiosu.

Carpinénu vediendu-me pre mene, ca me intorcu indereptu si stau locului, se întórse si elu si asceptà, cá se tréca dam'a pre lânga noi.

— „Nu cunosci dam'a acést'a“ — 'lu intrebaiu eu apucatu de curiositate.

— „De cunoscutu, nu o cunoscu, dar' i-amu auditu de veste, si inea de o veste fórte trista“ fù respunsulu.

— „Cine-i dara? — me intereséza fórte.“

— „Este Adel'a Kropp, muierea unui privatu avutu, care locuiesce in strad'a sierpelui. Tempulu a inaintatu dejá, decându pribegimu pre aici; vinà, se mergemu càtra casa, pe cale 'ti-voiu enará istori'a acestei dame.“

Éca istori'a ce mi-a enarat'o prietinelu meu Petru in re'ntórcerea nóstra catra casa.

(Va urmá).

G. Saclesianu.

É r n' a.

Ventulu sulla frundi'a pica
Cu alu mortiei greu suspnu;
Susu pe ceriuri se redica
Nori, ce fulgi eu fulgi imbinu...

Si pe ventu, cá o durere.
Vine cântulu plângatoriu
A mosneagului ce cere
Mila dela trecatoriu...

Dar desiertu-i este cântulu, —
Cei bogati mai toti suntu surdi;
Iar' seraci se-lu miluésca —
Vai, o Dómné! n'au eu ce.

Temisiór'a, 1881.

Emili'a Langu.

Cum nu-i anim'a mea tare?

Cum nu-i anim'a mea tare?
Ca opresce mórtea 'n cale;
Si o iá frumosu de mâni
Si-o asvêrle 'ntre streini!

Ba! Anna'mea e staba
Si-i fricósa cá si-o baba. —
Cà-o bruneta mititea
Mi ti-o jóca cum vré ea!

Mandrulocu, Novembre, 1881.

Ionu Trip'a.

Amu fostu si eu...

Amu fostu si eu cá o flóre.
Pre alu vietiei câmpu;
Si-amu vesceditu de sóre.
Cá tóte la-alu loru tempu...

Amu fostu si eu in lume
Unu lutu insufletitu;
Si amu portatu unu nume
Si-unu nume amu iubit...

Amu fostu... ce amagire
E ce'a ce-a trecutu;
Si nume, si iubire
Nimicu s'au prefacutu.

Adi sum frundi'a ce plânge
Pierdutele ei flori;
Marirea-asia se stinge
In bietii muritori...

Si mâne alu meu nume
Va fi neamentitu,
Cási cum p'asta lume
Nici cându n'asiu fi traitu.

Blasiu, 1881.

V. B. Muntelescu.

Romanii din Rumeli'a.

(Fine).

Dupa mórtea regelui Asanu, cei cinci fii, sucesori ai acestui rege, si-au impartitu imperiulu formându unu feliu de confederatiune. — Bulgarii au datu atunci, numele de Tientiari, Romaniloru din aceste cinci regate mici. — Dar' acésta stare de lucruri, neintrunindu conditiunile necesarie de viétia, Românii au trebuitu se se supuie la diferiti monarhi si in fine dominatiunei Tur-

ciloru. Cu tóte acestea câte'vea din aceste state — acelea pre malurile Dunarei, unite cu acelea de preste acestu fluviu — au constituitu tiér'a libera, Valachi'a propriu disa, care a primitu numele de Valachi'a Négra sèu Valachi'a Mare. — Turcii au numitu astu feliu acésta tiéra, probabilu din caus'a staturei inalte si coloei negre a locuitoriloru. — pre cându ei numiau pre Romanii din

alte tîeri Valachi mici sîu, in limb'a turcésca, Kuleciuk-Vlach; — de aici si adi se aude numirea de Kutzo-Vlachi, numirea cu care le place Grecilor a porecli pre Romanii din Turci'a Européna.

In urma, pe tempulu separatiunei Besericilor, Romanii, singuru poporu de rasa latina care a primitu dogmele Besericeii din Orientu, au admisu, impreuna cu relegiunea gréca si limb'a gréca intrebuintiata in liturgia. Si in urm'a acesteia nici Romanii nu au fostu scutiti de persecutiunile pornite contr'a ortodoxiloru din Orientu.

Aceste dóue motive insemnate, izolarea si primirea dogmei orientale, precum si suferintiale comune ale Greciloru si Romániloru, au fostu caus'a ca acesti din urma s'au legatu fórté strénsu de cei de ántéi. De atunci elementulu grecu, ajutat de cleru, a inceputu a absorbi pe incetulu elementulu românú. Éta pentru ce acesti Románi au fostu totudeaun'a cei mai infocati filo-eleni si au contribuitu moralmente si materialmente, dela re-nviarea literiloru grecesci, la propagarea instructiunei si la desvoltarea limbei si literaturéi moderne a Greciei. Alti Románi n'au contribuitu mai pucinu la independent'a politic'a a Greciei, precum spre esemplu: Darvari, celebrulu Corai (románu prin mama) Vavas, generalulu Hadji Petru, I. Coleti, Sturnari s. a. Vomu citá inca pre marii negutiétori stabiliti in Europ'a, Sin'a, Dumb'a, Tositi'a, Curte, Germani (unchiulu principelui Milan) si baronulu Velli'a, care acuma a lasatu bogat'a si pretiós'a sa biblioteca scumpei sale patrii, Macedoni'a. Acésta biblioteca este provisoriu depusa la Aten'a, carei'a baronulu Velli'a a facutu si alte bogate daruri. Cea de ántáia tipografia gréca a fostu stabilita in unu orasiu românú, Moscopole.

Gubernulu otomanu inca a contribuitu in óre-care

parte la acestu inceputu de absorbire a elementulu românú prin elementulu grecu. Elu nu s'a gânditu nici odata a accordá Romániloru drepturile ce le accordasé altoru creştini supusi ai sei: Greci, Bulgari si Armeni, — fia pentru participarea loru la functiunile publice, a fi pentru admiterea loru in stabilimente de instructiune, la scól'a de medicina, la liceu etc. — Si cu tóte acestea ras'a romána forméza o poporatiune destulu de importanta, dupa cum amu spusu mai susu. — 800,000 de locuitori asiediati in mai multe orasie si sate din Turci'a européna, poporate principalminte de Románi.

In Macedoni'a, vomu citá orasiulu Monastiru cu impregiurimile lui. — mai departe: Megarovo, Turnovo, Niziopol, Gobesi, Molovist'a, Crusovo, Clisur'a, Nevec'a, Pispitari, Caterin'a, Vlaiz'a, Moscopole, Samarin'a, Durazo, Berat si mahalalele orasiulu bulgaru Ocrid'a. Poporatiunea romána se afla inca la Elbasan, la Farsal'a in Tesali'a, la Vilkitsi — districtu in Salonica, locuitu de Turco-Valachi, si in fine imprasciata la Laris'a precum si in diferite localitati din Traci'a.

Desele emigratiuni a poporatiunei románe au produsu diferité idiome, cari inse tóte pastréza tipulu anticu a limbei mame, limbei latine. Ast'felu suntu idiómele Gramateiloru, a Nevescaniloru, a Lintopiloru, a Caraca-tsániloru, a Farsaliotiloru etc.

Cu o poporatiune asia de importanta, ce n'ar' poté face acesti Románi pentru Nationalitatea loru, déca s'ar' ocupá la tempu de cultur'a limbei loru si prin ea de desvoltarea si de progresulu rasei imprasciate, spre a poté totu-deaun'a comptá printre popórale latine; si cá atari a fi respectati si cautati de vecinii loru, cu atátu mai multu ca ei posedu mari si necontestabile calitati!

V. C.

Stéu'a mea.

O salcie trista pre mormentu plecata,
Tu nu scii, sermana, crudu destinulu teu!
Nici tu turturica ce-'n crénga uscata
Cánti jalnica dóina, cá sufletulu meu!

Cadiut'a din ceru o stéua fromósa
S'o ascundia vecii sub crini vescediti . . .
Voi sunteți ministrii ursitei doiose —
La mormentu-aceast'a eternu s'o jãliti!

O salcie trista! cându ventulu te-abate
Si-a conturbá pacea sãntu locului teu,
Si tu turturica, di-i se se 'n-departe
Ca-aici jace stéu'a sufletului meu!

Cighizelu, 1876.

Iason Bianco.

Vinà érna . . .

Vinà érna, vinà, vinà,
Eu te-asteptu cu dragu cu doru.
Se mai vedu câmp'a plina
De dragi albe lacrimiori!

Se mai vedu ceriulu cum vérsa
Lacrimi albe, fulgi de nea
Printre nori cum josu se lasa
Vulturi mari — notându prin ea.

Se mai prindu la sanióra
Murgulu ageru sprintenelu,
Si la mãndr'a-mi balaióra
Pe drumu luciú-se shoru cu elu.

Cá privindu din inãltime
Angerit si Dumnedieu.

Se me védia câtu de bine
Si ferice traiescu eu.

T. V. Pacatiãnu.

Nu mai vine . . .

Nu mai vine, nu mai vine,
Gur'a ochii, se-i sarutu
Că în serile senine
Cându pe brația l'amu avutu . . .

Totu ce e frumosu sub sôre
Adi de mine-i urgisitu,
Că-ci cu-a vietiei mele flóre
De multu nu m'amu întâlnitu!

A plecatu la batalie
A plecatu in diori de di;
Că se-mi spuna nime scie
Dêca viu, iar va veni . . . !?

Pasarica! floricele!
Nu-mi spuneti cev'a de elu?
Ca-are ochi că două stele
Si trupu trasu că prin anelu . . .

Tôte tacu . . . Nu-mi sciu dá sêma! . . .
Dar' ce-audu in giurulu meu?
Vocea lui, par' ca me chiama . . .
— Unde esti? . . . — Ca-aci sum eu!

Le'a sêu amoru si onóre.

Romanu de Elis'a Modrachu.

(Continuare din anulul trecut.)

XIX.

Reintâlnirea.

În diu'a plecării disese principele catra soci'a sa:
— Amu recercatu pre Normann, ca se vina aici
pre cateva septamani, invita câte-va persoane confidante,
pre care se le afle aci. Elu mi-a spus, că in anulul
acest'a nu vâ merge in soci'a.

— Voiu invitâ pre d-r'a Byron si pre Lady Scheldon,
promise Filipp'a.

— Numai două dame! dise principele. Va avé
lipsa de cineva, cu care se-si fumêze sugar'a.

— Póte că-mi va mai veni ceneva in mente la
tempulu seu, dise ea si lucrulu erâ cu acest'a in chiaru.

La inceputulu lui Augustu scrisé lordulu Arleigh,
că mai bucuros va veni numai decâtu, decumva nu-i
va stâ in cale vre-unu obstaculu.

Elu-si incheiâ epistol'a, ce respirâ o bunatate de
anima profunda, cu urmatóriile cuvente:

— Bunulu teu sociu, scumpa Filippa, 'si esprimase
dorenti'a, că pentru mene se inviti si alti óspeti. Mi-ar'
mai placé, dêca si acêsta visita a mea, că tôte cealalte,
ar' decurge fara ceremonii si festivitati. Asi dori se te
vedin numai pre tene si Verdun Royal-ulu, dar' nu unu
roiu de feție streine. Lady Peters e protectóri'a nóstra
— decumva voiesci se ia-i in consideratiune cerentiele
de convenientia."

Asiadara s'au întielesu se vina numai singuru. De-
cumva inse principes'a ar' dori si alti óspeti, i va poté
invitâ si mai târdiu.

Motivulu principalu inse erâ, că lordulu Arleigh
voia se afle tempu pentru petirea sa. Se convinse, că
fara Le'a nu va poté trai, meditase asupra lucrului se-
riuos si se resolvise, se o ié de sociu. In totu casulu
relatiunile ei de consanginitate i faceau mare dificultate
— dar' in line aceste se poteau devinge. Dêca dinsa ar'
fi in fapta de o nascere de josu, sêu ar' proveni din
sinulu poporulu, sêu ar' fi fie'a unui criminalistu, atunci
si-ar' fi innadusitu amorulu. Si-ar' fi disu: noblesse
oblige, si mai bene o-ar' fi parasitu, decâtu se-si ma-
culeze onórea familiei sale.

Atare sacrificiu inse nu erâ de lipsa. Că consan-

gêna cu principele de Hazlewood, ea nu potea fi atens
neci de o macula. Principes'a i spusese apriatu, că
mam'a Lea-i se casatorise mai pre josu decâtu conditiu-
nea sa si că pentru acea a fost respinsa din intrêga fa-
milie. Elu nu-si aducea bene amente, că ôre i-a spusu
principes'a verbalmente, sêu ba, dar' destulu, că din
espresiunile ei potea trage conclusiunea, că dens'a se
casatorise dupa unu profesoru de desemnu, care dupa
acea decadiuse fôrte tare. Acestu barbatu alteum erâ
mortu.

— Asiadar' iubit'a sa Lea avea sânge nobilu in vine
si-si tragea originea din o familie vechia; acea că dens'a
nu avea rangu si avere, in ochii lui erâ de pucina in-
semnatale. In un'a tuturoru acestora se decise a lua
de sociu pre Lea, numai de se va invoí. Uniculu lucru,
de care se temea, erâ refusulu ei. Dens'a erâ delicata
si frumósa, dar' avea o vointia firma si neclatinabila.

Elu precugetase tôte. 'Si aducea amente de vorbele
principesei, că sociulu ei evitâ ori-ce amentire despre
acêsta afacere. Densulu sciâ, că principele de Hazlewood,
pre lângu tóta amabilitatea sa, totu-si erâ unu barbatu
superbu, care nu ar' suferi bucuros a se face multa
vorba despre o atare mesalliance (casatoria nepotrivita)
in famili'a sa. Totusi erâ convinsu, că-si va dá consen-
sulu la casatoria fara neci unu scrupulu. Cu tôte aceste
i va fi mai placutu, dêca acêsta se va intemplâ in ab-
senti'a sa din Angli'a, că-ci atunci nu ar' poté veni in
perplesitate in neci unu modu. O cununia intâmplânda
in cea mai profunda linisce, nu potea escitâ neci e sen-
satiune deosebita.

Numai dêca i-ar' succede a cascigá consensulu ama-
bilei sale Lea! Câtea greutate l'a costatu pâna i-a cascigatu
amiciti'a!

De acea inea nu erâ in chiaru, cum i va primí
propunerea de casatoria, ce avea intentiune a i-o face.

Din acêsta cauza doria se fie uniculu óspe in Ver-
dun Royal; sperâ, că va affá momentu si ocaziune
benevenita. Dela Filipp'a nu asceptâ resistentia insem-
nata. Dupa ce va fi deplinu convinsa despre intentiunea
firma, de a lua in casatoria pre Lea, potea contâ cu
siguritate pre ajutoriulu ei.

Si elu trebuia se faca acest'a, fara Lea vieti'a pentru densulu nu mai avea nici o valoare. Adese-si batuse jocu de acele friguri, ce se numescu amoru. Acum se convinsese, ca si densulu a cadutu in cursele lui placute. Nu putea cugeta la nemicu, decatu la Lea. Prelanga tota superbi'a si curagiulu seu proverbialu fu invinsu si detienutu ca sclavu. Uniculu scopu i era de a o posedé.

Era dupa amedi, cand sosi in Verdun Royal. Ver'a-si raspandise tota pomp'a ei abundanta asupra pamentului. Elu trebuia se rida de sine singuru, vedindu-si nelinisea si timiditatea propria, ardea de dorulu Lea-i si totu-si tremura, aducandu-si aminte de momentul revederei.

— Asiadara acest'a e amorulu! si dise lordulu Arleigh suridiendu. Me miram cum pote face densulu pre barbati timidi, si nu pricepeam de ce trebuie se porte omulu frica de elu, acum sci!

Apoi vediu turnurile sure din Verdun Royal redicandu-se dintre arborii gigantici, si aduse aminte de acelu tempu, candu fusese in acesta casa ca copilu si muma-sa lu invetiase a numi fraged'a Filippa mic'a lui consorta. Cene ar' fi cugetatu atunci, ca Filipp'a va deveni o principesa si ca elu va iubi cu cea mai profunda pasiune o fientia mai tenera, mai dragalasia?

In Verdun Royal densulu fu beneventatu cu tota cordialitatea. Lady Peters lu saluta ca pre fiulu seu propriu. Principes'a lu intemina cu ochi stralucitori de bucuria si cu acelu surisu caracteristic; i puse la dispuzetiunea intreaga casa, cu totu ce era intrin'sa. Ea prospicia forte bene, porta totu colorile ei favorite, galbena palida si alba.

— Ti-amu implinitu dorinti'a, Normann, dise ea,

nu va fi deci vin'a mea deca te vei uri. Nu am invitatu afara de tene pre neme.

— Nu am cauza de a me teme, Filippa, ca me voiu uri. Tu uiti, ca aci me sentiescu tocmai ca acasa? Mi aducu bene amente de acelu tempu, candu a merge la Verdun Royal atat'a insemna catu a merge acasa.

O umbra adenca se raspandi peste faci'a ei la amentirea acelu tempu. In fine densulu si lua curagiulu si dise:

— Dar' unde e frumos'a ta companiona, Filippa?

— Probabilu, ca e undeva in gradina, respunse principes'a. Candu nu e ocupata nu o potu tiené de locu in casa. Se pare, ca inca nu ai uitatu-o? adause dens'a dupa o pauza mica.

— Nu, nu am uitatu-o, Filippa, si inainte de plecarea mea mi voiu permite a-ti comunica ceva ponderosu cu respectu la dens'a.

Ea se facu a nu-lu intielege, ei incepu a vorbi despre mii de lucruri indifferente, dar' densulu le asculta cu pucinu interesu. Cugetele sale erau la Lea.

In fine — in fine sosi ora rescumperarei.

Dupa o conversare mai indelungata, fiindu-ca inca nu sosise tempulu prandiului, lordulu esi in gradina spre a-si fuma sugar'a. In realitate inse scopulu seu era de a conveni cu Lea. Era forte impacientu spre a se convinge cum prospicieza, unde o va afla si cum lu va saluta. De cateva ori i se paru ca observa ceva printre arbori. Doria se scia, ca dens'a inca va senti acea shela la intempinare, de carea era elu cuprinsu. Atunci dedata i se pareu, ca i sa aretatu o lumina limpede pre ceriu — o diari standu sub unu teiu mare.

— Lea! striga elu cu fragedime si ea lu intemina cu bratale deschise. (Va urma).

Viore si scanteiutie.

(Din Albumulu Reginei României).

O femeia care nu este mandra de seculu seu, este o regina care nu merita coron'a sa.

* * *

Femeile — mai alesu cari au invetiatu din Evangeliiu mil'a pentru cei mici si cei ce suferu, iertarea pentru cei rei si dreptatea pentru toti — representa dreptulu divinu ca unu farmecu miseratoriu.

* * *

Dupa virtutile ce se ceru dela unu servu, care stapenu ar' fi demnu de a fi sluga?!

Si

Dupa virtutile ce se ceru dela unu suveranu, care supusu ar' fi demnu de a fi rege?!

Cu toate acestea

Asprele lectiuni pre cari poporele le-au datu suveraniloru sei au inspiratu acestor'a dorenti'a de a-si insusi catu de bene cunoscenti'a meseriei loru de regeni.

Revista.

Diua de anulu nou la Bucuresti. In diua de anulu nou M. S. Regele României, incungiuratu de Cas'a Sa civila si militara, a asistatu la serviciulu divin, oficiatu de inaltulu Cleru in beseric'a Metropoliei, — de facia fiindu domnii ministrii, inaltele corpuri ale Statului si oficiari de tote gradele. — Dupa serviciulu divin M. Sa a trecut in revista detasiamentele trupeloru insirate in curtea Metropoliei; — apoi a trecut in apartamentele

Metropolitului Primatu care lu intemina cu urmatoriale cuvinte de felicitare:

Sire! — Clerulu besericéi române din Regatul României binecuvéntéza succesele cu care ati condusu Români'a dela pasirea Majestatiei Vostre pre pamentulu românescu; si este mandru de bunele reuse, obtinute prin viteji'a si prudenti'a Majestatiei Vostre in cele mai grele impregiurari, cari vitejia si prudentia au facutu ca Români'a se devina Regatu, si prin urmare se intre in concertulu poteriloru Europei; mandru de zelulu si marea dragoste cu

